

Arrest

nr. 92 129 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 februari 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 augustus 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.02.2012 bij

onze diensten werd ingediend door:

T., K. (RR:...) geboren te Kirovabad op (...)1950

G., E. (RR:...) geboren te Kirovabad op (...)1950

+ zoon:

T., H. (RR:...) geboren te Jerevan op (...)1973

+ (klein)dochter:

T., A. geboren te Mechelen op (...)2012

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 30 volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 13.12.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de diagnose/ziekte. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Bijgevolg dienen T., K. en G., Emma gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bevestigd op 30.11.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

Bijgevolg dienen T., H. en T., A. gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 20.01.2012 en) ter kennis gebracht op 25.01.2012, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen (van de materiële en formele motiveringsplicht), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat in het door hem ingediend medisch attest wel degelijk een diagnose is vermeld, onder andere onder de rubriek medische voorgeschiedenis. Verzoeker meent bovendien dat verweerder te kwader trouw is aangezien verweerder, na medisch onderzoek in het gesloten centrum, zelf tot de conclusie is gekomen dat hij niet “repatrieerbaar” is. De motivering faalt en een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is niet geweerd.

2.2 In de nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

“De verzoekende partij werpt in een eerste en enige middel de schending op van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna EVRM).

Verzoeker meent dat die rechtsregels geschonden werden daar in het bij de aanvraag voorgelegde medische getuigschrift de ziekte wel zou aangeduid zijn, meer bepaald onder de rubriek ‘medische voorgeschiedenis’.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de door verzoeker opgeworpen uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid die heeft genomen, zodat kan

worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Zowel de feitelijke als juridische grondslagen van de bestreden beslissing worden uiteengezet.

De verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De verwerende partij kan slechts vaststellen dat verzoeker bezwaarlijk kan volhouden dat de uiteenzetting onder de rubriek 'medische voorgeschiedenis' zou gelden als de vaststelling door de arts van de diagnose of ziekte van verzoeker. Begrijpelijkwijze kan een uiteenzetting van de medische voorgeschiedenis niet aanzien worden als de bepaling door de arts van de huidige ziekte of diagnose, temeer daar een aparte rubriek 'diagnose' voorzien is, waar in casu geen uiteenzetting omtrent de ziekte of diagnose van verzoeker terug te vinden is.

Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. [...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;"

De gemachtigde van de minister kan bijgevolg slechts vaststellen dat geen standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag werd gevoegd zoals bepaald door de wet. Zij diende de aanvraag dus onontvankelijk te verklaren.

Wat betreft de schending van artikel 3 EVRM wijst de verwerende partij er op dat verzoeker zicht beperkt tot een loutere vermelding van artikel 3 EVRM en de bewering dat die rechtsregel zou geschonden zijn. Een dergelijke loutere vermelding van de rechtsregel, zonder enige uiteenzetting waarom die zou geschonden zijn, kan echter niet als een middel beschouwd worden. De verwerende partij wijst op de rechtspraak van Uw Raad

"Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoeker deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij

verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.

Verzoeker heeft geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring aangevoerd." (RVV nr. 10.815, 30 augustus 2007).

Het middel is derhalve onontvankelijk wat betreft dit onderdeel.

In ieder geval levert verzoeker geen begin van bewijs van een schending van artikel 3 van het EVRM, zoals nochtans vereist volgens de rechtspraak van Uw Raad :

"Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staft. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002r nr. 105 233; RvS 28 maart 2002r nr. 105 262; RvS 14 maart 2002r nr. 104 674; RvS 25 juni 2003r nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977)." (RVV, nr. 73 815 van 24 januari 2012).

Het eerste en enige middel is ongegrond."

2.3 In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, § 1, 4° en artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Voormelde artikelen bepalen:

Artikel 9ter, § 1, 4°: "Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling."

Artikel 9ter, § 3, 3°: "De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : (...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;"

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat op straffe van onontvankelijkheid van de aanvraag uit deze artikelen volgt dat drie medische gegevens (ziekte, graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling) in de aanvraag dient te worden meegedeeld onder de vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

Verzoeker verwijst naar de diagnose gesteld onder rubriek A. 'medische voorgeschiedenis' in het door hem voorgelegde standaard medisch getuigschrift.

Overeenkomstig de stukken in het administratief dossier heeft verzoeker een aanvraag ingediend op 16 februari 2012. De aanvraag bevat een ingevuld standaard medisch getuigschrift van 13 december 2012. In het medisch getuigschrift geeft de arts van verzoeker een uiteenzetting onder de rubriek "medische voorgeschiedenis" en onder de rubriek "diagnose". Verzoeker kan aldus wordt gevolgd waar hij stelt dat het door hem ingediend standaard medisch getuigschrift een ziektebeeld beschrijft zoals voorgeschreven door artikel 9ter, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Het motief in de bestreden beslissing "Het standaard medisch getuigschrift dd. 13.12.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de diagnose/ziekte" is feitelijk onjuist nu het getuigschrift een ziektebeeld beschrijft onder de rubriek 'medische voorgeschiedenis' zowel als onder de rubriek 'diagnose'. Verzoeker heeft aldus de schending van de motiveringsplicht aangetoond.

In de mate verweerder meent dat de beschrijving van de ziekte geen duidelijke 'diagnose' inhoudt, dient te Raad op te merken dat het stellen van een diagnose of de beoordeling van de ziekte dient overgelaten te worden aan de ambtenaar-geneesheer. Het volstaat dat het medisch getuigschrift het ziektebeeld beschrijft en de beoordeling van de medische elementen komt alleen toe aan de ambtenaar-geneesheer. Het ontbreken van informatie omtrent de medische diagnose kan geen aanleiding geven tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag (RvS 16 november 2010, nr. 208 944).

In de mate verweerder meent dat de vermelding van de 'diagnose' onder de rubriek 'medische voorgeschiedenis' niet kan volstaan om te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, kan hij niet worden gevolgd. Uit het voorgelegd standaard

medisch attest blijkt eveneens een uiteenzetting die overeenstemt met een beschrijving van de ziekte of het ziektebeeld onder de rubriek 'diagnose'. De vermelding of beschrijving van de ziekte volstaat. Verweerder kan niet zonder meer stellen dat de ziekte in het standaard medisch getuigschrift niet beschreven staat.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van de middelen geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN